

Deze pagina is om eruit te scheuren
als je dit krommetenen-geouwehoer hebt doorgeworsteld
en een ander slachtoffer hetzelfde wilt aandoen.

Voor:

Omdat:

Datum:

Voilà se ...

'In de leugen en fictie is veel waarheid te vinden'

De-Bio

-01-

www.facebook.com/mijnbio

Proef-lezers en -lezeressen schreven:

1- Hoi ..., ik heb het eerste hoofdstuk gelezen van Memoires van Herman Brusselmans en ik moet zeggen dat jullie gelijkwaardige partners zijn. Hij heeft uiteraard al meer boeken op de markt gebracht, maar jij doet beslist niet onder voor hem (de kundige Belg). Qua taalgebruik lig je iets geciviliseerder. Jij bent zelfs in staat een situatie veel omvangrijker te omschrijven met goede, soms spitse gevoelige opmerkingen.

2- Indrukwekkend; zoveel emoties, al die romantiek, dit zegt alles over je heerlijk zachte persoonlijkheid.

Soms moest ik echt hartelijk lachen, zo geestig en vlot geschreven is dit.

Het blijft spannend en nodigt uit om door te lezen.

Vijftig tinten grijs is er een kasteelromannetje bij ...

In welke ontwikkelingsfase ben je blijven steken?

Ik als moeder lees een heel belangrijke boodschap: *moederliefde is onontbeerlijk voor een kind.*

Wat ben je een liefhebber van vrouwen, plezier en sex, ik ontdek dat 'het' ook dus anders kan. Waarom ook niet?

Dankje voor deze bijzondere mogelijkheid tot zelfreflectie.

2- Voor zoveel extremiteiten, daar heeft een normaal mens meer dan 40 levens voor nodig. Vreselijk, die laatste hoofdstukken. Ben je echt serieus?

3- Je té vele dates en foute vrouwen peuterden veel leed los waaraan je niet meer emotioneel wist te ontsnappen.

4- Heb je werkelijk nooit échte moederliefde gekend in je jeugd?

5- Welke vrouw kan jouw charme weerstaan? Of, uh, kan jij 'n vrouw weerstaan?

De-Bio

-01-

-02-: in voorbereiding t.z.t./z.s.m.

www.padiki.nl

Omslagontwerp: Henk Kuijpers,
www.facebook.com/feestboek

Schrijver: Hans Wetering -pseudoniem- (Hans = Henk)

ISBN: 9789462547513

Eerste druk: 12 juni 2014

(©) www.padiki.nl 2014

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever en schrijver te wenden. info@padiki.nl

Voor mijn ‘*opvoedster*’
die mij duidelijk maakte:

‘...jij bent van de melkboer
en *een stomme boer*
die nergens verstand van heeft...’

Voor mijn nimmertzatte *graii*-broers:
‘Deze *-batteraaf*- laat jullie een poepie ruiken
en spuugt in ’t eigen nest’ (Hans & Bert).

Dit boek schrijven en lezen en herlezen is meer
therapie voor mij dan voor de lezer dezes.

Mijn drijfveer om deze honderden pagina’s vol te knutselen met
‘wetenswaardigheden’:

“*Schreiben ist wie küssen, nur ohne Lippen.*
Schreiben ist küssen mit meinem Kopf.”

Zoals bij elke biografie moet ook ik me eerst afvragen wat de meest aangename leesbare vorm is om een biografie te presenteren.

Chronologisch of toch liever in een ongeordende chaotische volgorde, relaterend aan het type sterrenbeeld dat ik vertegenwoordig?

Gemini (tweelingen):

Past zich gemakkelijk aan en is veranderlijk.

Openhartig en gevat.

Intellectueel en welsprekend.

Jeugdig en levendig.

Neigend naar metroseksualiteit en biseksualiteit.

Seks? Ja, onuitputtelijk en verrassend. *Wees vóór-berijd!*

Maar aan de andere kant...

Nerveus en gespannen.

Oppervlakkig en inconsistent.

Sluw, té nieuwsgierig en ongeduldig.

Persoonlijk: getraumatiseerd en *borderline*.

‘tnks 4 accptn my frnd rqst. hw ws ur day?’

Inhoud

Duik in het diepe 11

Het trauma start hier 23

Eerste emotionele liefde 37

Het trauma groeit 53

De liefde groeit 71

Ab in die Heimat 87

Konstanz am Bodensee 103

Terug 'thuis' 123

Liefde, genot en wederzijdse aandacht 139

Aandacht, aandacht, aandacht 153

En dan beland je (ik) in de cel 169

Vrouwen ... 185

Huwelijkse perikelen 203

Gigolo 225

Stop met sporten; wees een kanjer, geen banjer 249

Ik begeef me op glad ijs 263

Het einde nadert 283

Laatste episode 291

Wat ik nog even kwijt moet ... 293

Verantwoording 295

Addendum 297

Finale 299

Dankbetuiging 299

Duik in het diepe

De tweede telg reeds op rij, bij een kinderaantal van vijf. Een zesde was ooit in de maak maar verkoos een wegglijdend ritje door de riolering van Noordwijk in het welbekende BN'er hotel: Hotels van Oranje.

De avond was warm, eerder zwoel, de zomer in aantocht en voor velen wellicht een periode die een aangenaam vakantiegevoel geeft. Begin mei en ik zit op mijn kamer achter mijn eigen werktafeltje, zelf in elkaar gefruitseld uit meubeldelen die je in mijn jeugd kocht bij Otto of Neckermann, want IKEA was in die jaren nog geen doe-het-zelf-begrip.

Een bureaublad, veel te laag voor de huidige ARBO-begrippen, met aan de bovenkant een soort rolluikje van aan elkaar geniete kleine houten reepjes. En schuiven deed het allerminst, want zelfs kaarsvet maakte dat niet mogelijk. Eronder was een bakje om pennen en andere schoolspulletjes in op te bergen.

Het einde van mijn schooljaar was aangebroken, einde van studeren en wetenswaardigheden in de hersenen persen die niet relevant blijken voor een beter leven na de schooljaren. Heerlijk ontspannen op de derde verdieping van ons statige herenhuis, eens deels de vroegere winkel Eldorado, eigendom van mijn peetoom die te vroeg stierf, en mij alleen achterliet in een familie die mij al vanaf de basisschool niet vriendelijk gezind was. Mijn ouders kozen jaren geleden voor een eigen

bedrijf om van de perikelen van het ondergeschikt zijn aan familieleden af te komen, omdat ze zo nodig de baas moesten spelen in het bedrijf dat ze slinks hadden veroverd van hun eigen ouders. Uiteraard is het hard werken als je een eigen bedrijf wilt opzetten; zeker als het dan ook nog een patisserie is die daarbij noodzakelijkerwijs een lunchroom behelste. Dan is het duidelijk dat in de jaren toen ik nog maar net de middelbare school bezocht er maar één troef in de ogen van mijn ouders fonkelde: ‘werken’. Nu ik op een keerpunt van mijn leven stond; een ware mijlpaal, moest ik een keuze maken en mijn idee na het behalen van het MULO-B diploma, zeg maar de B-richting van tegenwoordig. Ik koos voor een verdere studie en zat nu te dubben wat ik wel of niet zou kiezen.

Door de diverse informaties bladerend lette ik niet op andere geluiden en plots stond daar mijn vader, achter mij, in de kamer. Dreigend kijkend als zo vaak wanneer ik iets deed wat hem niet aanstond.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik kijk door wat schoolfolders om te achterhalen wat ik nu wil gaan doen; liefst een studie in de fotografie, maar dat zal wel wat extra geld kosten.’

Hij gaf een brul die mij van mijn stoel rukte:

‘Hier is het alleen maar werken of ophoepelen,’ schreeuwde hij.

‘En toch kies ik ervoor om verder te leren, want werken kan ik nog altijd,’ was mijn bibberende antwoord.

‘Eruit jij, hier wordt alleen gewerkt zeg ik je, maak dat je wegkomt.’

Zo dat is klare taal, en stoer als ik was liet ik me niet kennen en liep de trap af, in de richting van de woonkamer, en riep hem na:

‘Dan vertrek ik nu en zie je mij nooit meer terug.’

Een antwoord kwam er niet, wel hoorde ik hem de trap afstormen, door de gang rennen zoals hij altijd deed, en dan de volgende trap omlaag en ook hoorde ik nog hoe hij die zware tussendeur, richting de keuken en kantoor dichtsmeet met een enorme dreun.

Snel haastte ik mij terug naar mijn kamer, zocht een klein rieten koffertje op zolder en deed er wat kleding en een tandenborstel in. Trap weer af, sluipend door de gang en de volgende trappen af totdat ik in de kelder stond om vervolgens via de achterdeur, bij de bakkerij, naar buiten te glijpen.

Oeps, ik vergat dat ik wel een centje kon gebruiken onderweg, dus ging ik voorzichtig weer terug en zette de koffer achter de kelderdeur. Luisterend aan de tussendeur kon ik horen dat mijn vader liep te schreeuwen in de bakkerij tegen mijn moeder:

‘Die komt er niet meer in. Ik heb ook alleen maar hard gewerkt in mijn leven en met studeren is niks te bereiken!’

Ik dacht wel dat de kust veilig was en dat mijn ouders nog wel even bleven schreeuwen tegen elkaar. Zodoende kon ik ongestoord naar het kantoortje gaan waar de brandkast stond

waarvan de deur meestal niet afgesloten was. Gelukkig ja, de deur stond nog open; ik snuffelde er wat in en vond op het onderste plankje de diverse spaarbankboekjes. Snel griste ik het mijne eruit. Ik zag dat er een bedrag van 800 gulden op stond. In die tijd, ik was toen net 16 jaar, een bedrag waarvan je wel een redelijke tijd goed kon leven. Met spoed haastte ik me naar het postkantoor met de bedoeling meteen het gehele bedrag van de rekening te nemen. De vrouw aan het loket vroeg nog:

‘Wat ga je met dat geld doen?’

‘Nou, we gaan met vakantie en ik betaal een groot deel zelf,’ liet ik weten.

In die jaren hadden we nog zo’n boekje met stempels en waar de verrichtingen netjes met Parker-pen in werden geschreven. Het duurde dus wel even voordat ze was uit gekrabbeld en vervolgens liep ze ook nog een kantoor binnen. Ik kreeg schrik. Zou ze mijn ouders gaan bellen of het wel in orde was? Kerkrade was toen nog een dorpje, iedereen kende elkaar en mijn familie was bij niemand onbekend.

Trage minuten slopen voorbij en ik stond op het punt om weg te rennen want stel je voor dat mijn ouders zo meteen bij de uitgang zouden staan. Dan was het instappen en op naar huis waar de bekende rubberen pantoffels en harde zwartepiet roeden hun zoveelste billenkoekje zouden kunnen geven. Eigenlijk moest ik lachen om die gedachte. Mijn jonge jaren hadden zoveel slaag gekend dat ik op den duur al begon te lachen als mijn vader mij weer eens over de knie legde en

mijn blote billen bewerkte. Pijn voelde ik al lang niet meer, het begon zelfs op een soort genot te lijken en tegenwoordig, als ik aan die tijd denk, krijg ik een lichte heimwee naar die tijd. Ben ik er waarschijnlijk aan toe om een trauma uit mijn jeugd te verwerken door een herbeleving?

Een ex-vriendin was ooit getrouwd met een ploert die haar regelmatig alle hoeken van de kamer liet zien, zijn peukjes op haar hand en gezicht uitdrukte en haar dan, na veel klappen, in de kreukels achterliet en vervolgens ontspannen naar bed ging. In onze relatie gaf ze steeds vaker aan dat ze hunkerde naar die behandelingen, maar dan wel met een gevoel dat haar veiligheid gaf en waarvan ze de grenzen zelf kon aangeven. De sm-spelletjes en bondage-zondagen, de bdsm-shows die we nadien gaven in clubs en op beurzen waren een ware opluchting voor haar tot het moment dat ze zichzelf genezen verklaarde en mij de rug toekeerde.

De vrouw kwam terug uit de aangrenzende kamer, liet het boekje zien en wees mij op het feit dat het boekje nu geen waarde meer had gezien de stempels die het kantoorhoofd erop geknald had. Maar als aandenken mocht ik het meenemen, en ja, dat heb ik gedaan en bewaar en koester het als een herinnering aan één van de meest verstandige stappen in mijn onrustige leven...

www.padiki.nl